

הלכות טמאת צרעת פרק ט

א. הכל מטמאין בנגעים, אפלו קטן בן יומו והעבדים; אבל לא גויים, ולא גר תושב. והכל פשרים לראות את הנגעים; וכל הנגעים, אדם רואה חוץ מנגעי עצמו.

ב. אף על פי שהכל פשרים לראות נגעים, הטמאה והטהרה תלויה בכוהן. כיצד: כוהן שאינו יודע לראות החכם רואהו ואומר לו אמר טמא, והכוהן אומר טמא; אמר טהור, והכוהן אומר טהור; הסגירו, והוא מסגירו: שנאמר "ועל-פיהם יהיה, כל-ריב וכל-נגע" (דברים כא, ה). אפלו היה הכוהן קטן או שוטה החכם אומר לו, והוא מחליט או מסגיר או פוטר.

ג. במה דברים אמורים, בשהיה הכוהן סומך על דברי החכם; אבל אם היה הכוהן רואה, וסומך על עצמו אסור לו לראות נגע מכל הנגעים, עד שיוֹרנו רבו, ויהיה בקי בכל הנגעים ובשמותיהן, בנגעי אדם כלן ובנגעי בגדים ובנגעי בתים.

ד. כוהן שטמא את הטהור, או טהר את הטמא לא עשה כלום: שנאמר "טמא הוא; וטמאו הכהן" (ראה ויקרא יג, מד), "טהור הוא; וטהרו, הכהן" (ויקרא יג, לז). ומצרע שנרפא בין מתוך הסגר בין מתוך החלט, אפלו אחר כמה שנים הרי זה בטמאתו, עד שיאמר לו הכוהן טהור אתה.

ה. אין הכוהן רשאי לטמא את הטמא, עד שיהיו עיניו בנגע ובעור הבשר שחוצה לו; ואינו רשאי לטהרו, עד שיהיו עיניו במקום הנגע ובעור הבשר שחוצה לו. וכוהן שראה הנגע בתחלה הוא שרואהו בסוף שבוע ראשון, ובסוף שבוע שני; והוא שמסגירו, או מחליטו, או פוטר.

ו. מת הכוהן שראהו תחלה, או שחלה רואהו כוהן אחר; ואין השני יכול לטמא אותו בפסיון שאין יודע אם פסה אם לא פסה, אלא ראשון. ונאמן כוהן לומר נגע זה פסה, ונגע זה לא פסה, ושער לבן זה קדם את הבהרת, או בהרת זו קדמה את שער לבן.

ז. חלל פסול לראית נגעים שנאמר "אחד מבניו הכהנים" (ויקרא יג, ב), בכהונם. אבל בעלי מומין פשרים לראית נגעים ובלבד שלא יהיה סומה, ואפלו באחת מעיניו; ואפלו כוהן שפכה מאור עיניו לא יראה את הנגעים, שנאמר "לכל-מראה, עיני הכהן" (ויקרא יג, יב).

ח. אין רואין את הנגעים אלא ביום בין להסגיר, בין להחליט, בין לפטר: שהרי בכל הענין הוא אומר ביום, וביום. ואין רואין לא בשחרית, ולא בין הערבים, ולא בתוך הבית, ולא ביום המענן לפי שפכה נראית עזה; ולא בצהרים לפי שעזה נראית כהה. ואימתי רואין בשעה רביעית ובחמישית ובשמינית ובתשיעית, בין בנגעי אדם בין בנגעי בגדים ובתים.

ט. בכל יום רואין את הנגעים, חוץ משבת ויום טוב. חל יום שביעי להיות בשבת או ביום טוב, מעבירין לאחריו; ויש בדבר להקל ולהחמיר: שאפשר שיהיה ביום שבת זה, שהוא יום הראוי לראותו, טמא, ולמחר ילכו להן סימני טמאה; ואפשר שיהיה טהור, ולמחר יולדו לו סימני טמאה. ואין דנין אותו, אלא בשעת ראיתו לאחר השבת.

י. חָתַן שֶׁנִּרְאָה בּוֹ נֶגַע, נוֹתֵנִין לוֹ שְׁבַעַת יָמֵי הַמִּשְׁתָּה; וְכֵן אִם נִרְאָה בְּבִגְדָיו אוֹ בְּבֵיתוֹ, אֵין רוֹאִין אוֹתָן עַד אַחֵר הַמִּשְׁתָּה. וְכֵן בְּרֹגֶל, נוֹתֵנִין לוֹ כָּל יָמוֹת הָרֹגֶל שֶׁנֶּאֱמַר "וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּפָנּוּ אֶת-הַבֵּית . . ." (ויקרא יד, לו): אִם הִמְתִּינָה תוֹרָה לְדַבְּרֵי הָרְשׁוֹת, שֶׁלֹּא יִטְמְאוּ כָּלֵיו קֵל וְחֶמֶר לְדַבֵּר מִצְוָה.

יא. אֵין מִסְגִּירִין וְלֹא מַחְלִיטִין וְלֹא פוֹטְרִין אֶלָּא בְּיוֹם שִׁירְאָה בּוֹ פְּתִיחָה, אוֹ בְּשָׁבִיעִי; אוֹ בְּיוֹם שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר, בְּנִגְעִים שֶׁמִּסְגִּירִין בָּהֶן שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת מִפְּנֵי שְׁבִיעֵי עוֹלָה לְמַנִּין שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, וְלְמַנִּין שָׁבוּעַ שְׁנִי בְּכָל הַנִּגְעִים, בֵּין נִגְעֵי אָדָם, בֵּין נִגְעֵי בְּגָדִים וּבִתִּים.

יב. אֵין מִסְגִּירִין בְּתוֹךְ יָמֵי הַסֵּגֶר, וְלֹא מַחְלִיטִין בְּתוֹךְ יָמֵי הַסֵּגֶר אִם נָלַד לוֹ סִימָן הַחֲלֵט, וְלֹא מַחְלִיטִין הַמַּחְלֵט אִם נָלַד לוֹ נֶגַע אַחֵר, וְלֹא מִסְגִּירִין אוֹתוֹ בְּתוֹךְ יָמֵי חֲלוּטוֹ אִם נָלַד לוֹ נֶגַע אַחֵר שֶׁרְאוּי לְהַסֵּגֶר.

יג. אֲבָל אִם הָיוּ בּוֹ שְׁנֵי נִגְעִים, וְרֹאֶה זֶה וְחֹזֵר וְרֹאֶה זֶה הָרִי זֶה מִתֵּר לֵאמֹר לוֹ הָרִי אֶתָּה מִסְגֵּר בָּזֶה וּמַחְלֵט בָּזֶה, אוֹ מַחְלֵט בָּזֶה וּמִסְגֵּר בָּזֶה, בֵּין פְּתִיחָה, בֵּין בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן, בֵּין בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁנִי; וְאֵין רוֹאִין שְׁנֵי נִגְעִים כְּאַחַת, בֵּין בְּשְׁנֵי אֲנָשִׁים בֵּין בְּאִישׁ אֶחָד שֶׁנֶּאֱמַר "וְרֹאֶה הַכֹּהֵן אֶת-הַנֶּגַע" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ל; ויקרא יג, לב).

יד. נִגְוֶעַ שֶׁבָּא לְכוּהֵן לְרֹאוֹתוֹ לֹא יֹאמֵר לוֹ לֶךְ וְשׁוּב, אֶלָּא נִזְקֵק לוֹ מִיד. בָּאוּ לְפָנָיו שְׁנַיִם רוֹאֵה אֶת הָרִאשׁוֹן, וּמִסְגִּירוֹ אוֹ פוֹטְרוֹ אוֹ מַחְלִיטוֹ; וְחֹזֵר וְרוֹאֵה אֶת הַשְּׁנִי.

טו. אֵין הַכוּהֵן זָקוּק לְבַקֵּשׁ תַּחַת אֲצִילֵי יָדָיו שֶׁלִּנְגוּעַ, אוֹ בֵּין פִּתְחָיו, אוֹ בְּתוֹךְ הַקִּמְטִים שֶׁמָּא יֵשׁ שָׁם נֶגַע: שֶׁנֶּאֱמַר "לְכָל-מִרְאֵה, עֵינֵי הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, יב). וְכֵן בְּהוֹפֵךְ כָּל לָכָן.

טז. וְכִיצַד יַעֲמֹד לְפָנֵי הַכוּהֵן: אִם אִישׁ הוּא נִרְאָה עָרֹם, וְעוֹמֵד כְּעוֹדֵר וּכְמוֹסֵק זֵיתִים; וְאִם אִשָּׁה הִיא נִרְאִית עֲרֻמָּה, וְיוֹשֶׁבֶת כְּעוֹרֶכֶת וּכְמִנִּיקָה אֶת בִּנָּהּ, וּכְאוֹרֶגֶת בְּעוֹמָדִים שֶׁמִּגְבַּהֶת אֶת יָדָהּ הַיְּמִנִית, עַד שֶׁיִּגְלֶה בֵּית הַשְּׁחִי. אִם הָיָה הַנֶּגַע נִרְאָה בָּהֶן בְּזֶמֶן שֶׁהָיוּ עֲרֻמִּים כֶּךָ, הָרִי זֶה טָמֵא; וְאִם אֵינוֹ נִרְאָה בָּהֶן כְּשֶׁהָיוּ עֲרֻמִּים כֶּךָ, אֵין נִזְקָקִין לוֹ.

יז. וְכֵשֶׁם שֶׁהָאָדָם נִרְאָה לְנֶגְעוֹ, כֶּךָ הוּא נִרְאָה לְתַגְלַחְתּוֹ: שֶׁאִם לֹא יִרְאָה שְׁעַר בְּכָל בִּשְׂרוֹ כְּשֶׁיַּעֲמֹד עָרֹם כְּעוֹדֵר וּכְמוֹסֵק, אוֹ כְּשֶׁתִּשָּׁב הָאִשָּׁה כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוּ הָרִי זֶה תַּגְלַחַת כְּשֶׁרָה; וְאֵין הַכוּהֵן זָקוּק לְחַפֵּשׁ בְּשָׂר מְקוּמוֹת, שֶׁמָּא נִשְׁאָר בָּהֶן שְׁעַר אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא צָרִיךְ לְגַלַּח הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁתִּבְאָר.